

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115224784
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115224784.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v individuálnom pracovnoprávnom spore žalobcu: P. Z. D., H. XX.XX.XXXX, C. D. XX/A, XXX XX E., právne zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Lucia Jurgová, s.r.o., so sídlom Slnčná 33, 044 24 Poproč, IČO: 47 236 884 proti žalovanému: Mesto Prešov, Hlavná 73, 080 01 Prešov, právne zastúpený JUDr. Martinom Staroňom, advokátom so sídlom Hlavná 89, 080 01 Prešov, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 10Cpr/5/2015-302 z 03.10.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

I. Súd žalobu zamietal.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 61 ods. 1, § 63 ods. 1 písm. b/, § 63 ods. 2, § 77, § 240 ods. 9, ods. 10 Zákonníka práce. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom zo dňa 07.07.2016, č. k. 10 Cpr 5/2015-228 žalobu prvý krát zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 28.02.2017, č. k. 5 CoPr 1/2017-261 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol, pričom svoje závery však oprel v rozhodnej miere o argumenty a o dôkazy žalovanej strany, ktorým nekriticky uveril, bez ich náležitej verifikácie aj s poukazom na to, že ide o individuálny pracovnoprávny spor, a teda mohol a v tomto prípade aj mal na verifikáciu týchto tvrdení vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli. V odôvodnení naproti tomu absentuje zmienka súdu prvej inštancie o tom, či pri svojom rozhodovaní bral vôbec do úvahy, ak áno, potom akým spôsobom sa vyrovnal s podstatnými argumentmi a s podstatnými dôkazmi žalujúcej strany, teda chýba zmienka o tom, či súd prvej inštancie rozumným a

primeraným spôsobom reagoval na podstatné dôkazy a podstatné argumenty žalobcu, v dôsledku čoho je potom odôvodnenie napádaného rozsudku v tejto časti nepreskúmateľné. Táto skutočnosť je navyše umocnená aj použitím všeobecných formulácií dôvodov, pre ktoré neboli vykonané ostatné žalujúcou stranou navrhnuté dôkazy. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie znova vo veci konať, vypořadať sa s vytýkanými nedostatkami, ďalej vypořadať sa aj so všetkými ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, a následne vo veci znova rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP odôvodniť.

5. Konštatoval, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 11.10.2007 pracovnú zmluvu. Na základe uvedenej pracovnej zmluvy mal žalobca u žalovaného vykonávať prácu na pozícii odborný radca, neskôr na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy z 14.02.2012 ako riaditeľ sekcie majetkovej a ekonomickej. Dňa 09.04.2015 bola žalovaným žalobcovi doručená výpoveď z predmetnej pracovnej zmluvy, pretože 04.03.2015 vydal žalovaný ako zamestnávateľ rozhodnutie o organizačnej zmene, ktorým bolo rozhodnuté, že dochádza aj k zrušeniu pracovného miesta žalobcu pre nadbytočnosť s tým, že si splnil voči žalobcovi ponukovú povinnosť inej vhodnej práce. Vo výpovedi žalovaný tiež konštatoval, že po požiadaní odborovej organizácie S. o udelenie súhlasu k výpovedi zamestnanca, táto odborová organizácia súhlas odmietla udeliť.

6. Počet zamestnancov žalovaného osciloval v rozhodnom období rokov 2013 - 2015 v rozpätí od 235 do 242 zamestnancov, pričom súd prvej inštancie poukázal na judikatúru (R 57/1968), podľa ktorej nie je rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou pre nadbytočnosť pracovníka podmienené absolútnym znížením počtu pracovníkov, naopak môže k nemu dôjsť aj pri zvyšovaní počtu pracovníkov; organizácii nezáleží totiž len na počte pracovníkov, ale tiež na ich zložení z hľadiska profesií a kvalifikácie, pričom na tento fakt poukázal žalovaný vo svojom písomnom stanovisku. Je vecou zamestnávateľa, akým spôsobom sa bude snažiť zefektívniť celový výkon práce, z čoho nepochybne vyplýva aj možnosť meniť organizačnú štruktúru riadiacu jednotlivé procesy. Z výpovedí svedkov jednoznačne vyplynulo, že došlo k zmene riadenia zo štvorstupňového na trojstupňové, z čoho vyplynuli efektívnejšie pracovné procesy u žalovaného - zamestnávateľa.

7. Žalobca uvádzal, že žalovaný mu mohol do uskutočnenia výberových konaní dočasne ponúknuť pracovné miesto vedúceho zamestnanca, avšak išlo o fakultatívnu možnosť žalovaného ako zamestnávateľa ponúknuť mu toto miesto, nie obligatórne danú povinnosť. Navyše je potrebné akcentovať tiež fakt, že v čase doručenia výpovede zamestnancovi - žalobcovi, t. j. 09.04.2015 žalovaný nedisponoval voľným pracovným miestom vedúceho odboru ekonomiky a podnikania, teda ho ani nemohol na obdobie 6 mesiacov ponúknuť žalobcovi, pretože nové miesta vedúcich oddelení v čase podania výpovede neboli voľnými pracovnými miestami, pretože boli obsadené zamestnancami mesta na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy od 01.03.2015. Napokon nič nenasvedčuje skutočnosti, že výberového konania sa nemohol zúčastniť aj žalobca, ktorý sa, ako je uvedené nižšie aj zúčastnil výberových konaní, o ktoré mal záujem.

8. Súd prvej inštancie zároveň zamietol návrhy na doplnenie dokazovania zo strany právnej zástupkyne žalobcu, aby žalovaný predložil pozvánky na zasadnutie Mestského zastupiteľstva za rok 2014, ktorými chce preukázať, že materiály, ktoré predkladal počas trvania jeho pracovného pomeru pred Mestským radu, resp. Mestské zastupiteľstvo žalobca sú identické s materiálmi, ktoré aktuálne predkladajú svedkovia A.. Z. Z. a P.O.. Z. E., pretože procesy žalovaného sa zmenili vo vzťahu k hierarchickej štruktúre jednotlivých stupňov, nie vo vzťahu k úplnej obsahovej zmene, všetko vo svetle pre žalobcu neúspešných výberových konaní, ktorých sa zúčastnil. Je teda logické, že obdobné materiály predkladajú zo svojich pracovných pozícií aj uvedení svedkovia. Vykonanie tohto dôkazu by teda podľa názoru súdu prvej inštancie len neúmerne predĺžilo súdne konanie, pričom uvedené je v rozpore so zásadou hospodárnosti a nenavšňovania ďalších trov konania.

9. K odvolacej námietke žalobcu, že výška ním požadovanej mzdy bola 2.000 eur, ktorou podmieňoval akceptovanie ponúkaných pracovných miest súd prvej inštancie uviedol, že podľa Poriadku odmeňovania zamestnancov mesta Prešov (č. I. 77 a nasl. spisu) bolo najvyššie rozpätie základnej mzdy pri 100 % pracovnom úväzku od 1.400 do 1.850 eur. Z výpovedí svedkov A.. Z. a P.. E. tiež vyplynulo, že ich mzdy aj pri zohľadnení osobného mzdového ohodnotenia boli vo výške 1.650 eur, resp. do 1.800 eur.

10. Súd prvej inštancie sa zaoberal tiež novinovým článkom „Ktoré hlavy padnú“, na ktorý poukazovala právny zástupkyňa žalobcu, avšak dospel k názoru, že v článku boli prezentované subjektívne úvahy a postrehy novinára, pričom vo vzťahu k žalovanému tam bolo uvedené, že „šéfa financií Z. D. (žalobca) budúca primátorka z poslaneckých lavíc kritizovala, svoj post asi neustojí“. Nemožno preto dávať do súvisu skončenie pracovného pomeru žalobcu s názorom autora článku. Hodnotiaci úsudok novinára a záveru z článku vyplývajúce nemôžu byť hodnotiacimi východiskami pre zamestnávateľa vo vzťahu k tomu - ktorému zamestnancovi.

11. Čo sa týka odvolacej námietky o absencii odôvodnenia, pre ktoré nemožno zamestnanca ďalej zamestnávať, súd prvej inštancie konštatoval, že reálne došlo k zmene samosprávnej štruktúry teda k zmene riadenia zo 4-stupňového na 3-stupňové pričom došlo k zrušeniu sekcií, pričom vskutku 4-stupňové riadenie majú na Slovensku len mestá Bratislava a Košice. V rámci novej štruktúry sa, ako už bolo uvedené, žalobca neúspešne zúčastnil výberových konaní, v ktorých neuspel.

12. Vo vzťahu k nepredloženiu personálneho auditu žalovaného, ktorý sa napokon neuskutočnil súd prvej inštancie konštatoval, že logicky žalovaný nemôže predložiť výstup z tohto auditu, keďže sa nerealizoval, pričom to, že výberové konanie na tento audit doposiaľ nebolo zrušené nič nemení na uvedenom závere.

13. K otázke nesúhlasu odborovej organizácie S. s výpoveďou zamestnanca - žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade žalobca, ktorý bol zakladateľom tejto odborovej organizácie neudelil súhlas k výpovedi prakticky sám pre seba ako zamestnanca. Samotný žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní 11.05.2016 uviedol, že tieto odbory vznikli z dôvodu účinnej obrany voči personálnym zmenám, teda vzhľadom na dve už existujúce odborové organizácie u tohto zamestnávateľa bolo založenie odborovej organizácie Parita podľa názoru súdu účelové, čo napokon nepoprel ani sám žalobca. V zmysle § 240 ods. 10 druhá veta Zákonníka práce, ak sú ostatné podmienky výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru splnené a súd v spore podľa § 77 zistí, že od zamestnávateľa nemôže spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, je výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru platné, aj napriek odmietnutiu udelenia súhlasu odborovou organizáciou.

14. Súd prvej inštancie sa opätovne zaoberal aj tzv. ponukovou povinnosťou zamestnávateľa - žalovaného vo vzťahu k žalobcovi. Je nesporné, že žalovaný reálne ponúkol žalobcovi 14 pracovných pozícií, pričom na každý z týchto ponukových listov s možnosťou „som ochotný/nie som ochotný prejsť na zamestnávateľom ponúknutú vyššie uvedenú inú vhodnú prácu s uvedenými podmienkami“ reagoval žalobca tak, že je ochotný prejsť na inú ponúknutú prácu s dodatkom „okrem mzdových - požadujem minimálne mesačnú mzdu spolu: 2.000 eur, podľa poriadku odmeňovania je moja požiadavka legitímna“. Žalovaný ponúkol žalobcovi ponuky práce s mzdovým ohodnotením na jednotlivých ponukách od 1.080,31 eur do 1.600,27 eur, pričom žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní 11.05.2016 uviedol, že jeho mzda predstavovala 2.500 eur, preto vzhľadom na svoje skúsenosti považuje požiadavku na mzdu 2.000 eur za legitímnu. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že vzhľadom na podmieňovanie ochoty žalobcu prejsť na inú vhodnú prácu mzdovými požiadavkami podľa predstavy žalobcu nie je možné považovať za jeho akceptáciu pracovnej ponuky inej vhodnej práce, keďže žalobca síce akceptoval ponuku, nie však jej mzdové ohodnotenie, ktoré bolo integrovanou súčasťou tejto ponuky práce.

15. Súd prvej inštancie považoval ponukovú povinnosť za vysoko nadštandardnú, pričom žalobca neprijal ani jednu zo 14 ponúkaných pracovných pozícií, resp. ich podmieňoval všetky s vyššie uvedenou výhradou, čo nie je možné považovať za súhlas s touto pracovnou pozíciou. Je potrebné uviesť aj tú skutočnosť, že v zmysle pokynov odvolacieho súdu súd prvej inštancie zohľadnil aj pozíciu žalobcu ako slabšej strany v individuálnom pracovnoprávnom spore, pričom dospel k záveru, že práva zamestnanca - žalobcu neboli porušené.

16. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca majúci za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP). Jeho odvolacie námietky možno zhrnúť do nasledovných rovín: 1. námietka nepreukázania konkrétnych

hmotnoprávných skutočností žalovaným podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce, pre ktoré nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu zamestnával, pričom súd prvej inštancie navyše aj neprípustným spôsobom dal návod žalovanému na preukázanie týchto hmotnoprávných skutočností, čím došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a nestrannosti súdu návodom súdu podanú výpoveď považovať za neplatnú podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce z dôvodu absencie súhlasu zástupcov zamestnancov. Ani splnenie ostatných formálnych a materiálnych predpokladov platnosti výpovede nezmení záver o neplatnosti výpovede pre nesplnenie hmotnoprávnej podmienky podľa § 240 ods. 9 ZP. Súd prvej inštancie sa touto už aj skôr vznesenou námietkou žalobcu vôbec nevysporiadal a posúdenie platnosti výpovede z hľadiska § 240 ods. 9 ZP ponechal úplne bez povšimnutia. 2. námietka, že neboli splnené hmotno-právne podmienky zákonom vyžadované pri uplatnení výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, najmä: a) námietka nepreukázania žalovaným, že rozhodnutie žalovaného sledovalo zmenu pracovných činností alebo zníženie stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce, námietka, že u zamestnávateľa nenastala situácia, že práce, ktoré dovtedy vykonával pre neho žalobca, by už žalovaný ďalej nepotreboval, resp. že by ich potreboval v užšom rozsahu. b) námietka nepreukázania splnenia ponukovej povinnosti žalovaným v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce a neponúkol žalobcovi prácu za podmienok, ktoré sa čo najviac blížila podmienkam, za ktorých vykonával žalobca svoju pôvodnú prácu u žalovaného, a to napriek tomu, že takúto vhodnú prácu mal pre neho k dispozícii; 3. námietka rozporu rozhodnutia o organizačnej zmene žalovaného s dobrými mravmi, keďže toto rozhodnutie smerovalo k inému ako navonok deklarovanému cieľu a bolo prijaté žalovaným z dôvodu politickej motivácie a zmien po voľbách do orgánov samosprávy obcí na Slovensku v roku 2014. 4. rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý týmto odvolaním je nepreskúmateľný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a nevysporiadania sa s relevantnými námietkami žalobcu, najmä tej vzťahujúcej sa k posúdeniu platnosti výpovede podľa § 240 ods. 9 ZP a námietke rozporu výpovede s dobrými mravmi. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu tak trovy prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

17. Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol rozsudok potvrdiť ako vecne správny a súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania, lebo nebolo možno od neho spravodlivo žiadať, aby žalobcu naďalej zamestnával s tým, že boli splnené hmotnoprávne podmienky výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zák. práce, lebo došlo k zmene riadenia zo 4- stupňového na 3 - stupňové, z čoho vyplynuli efektívnejšie procesy u žalovaného, a v konaní nebolo preukázané, aby rozhodnutie o organizačnej zmene smerovalo k inému ako navonok deklarovanému cieľu - teda že by bolo politicky motivované, a tým v rozpore s dobrými mravmi.

18. Potom nasledovala kontra argumentácia strán sporu, ktorú odvolací súd nepojal do svojho rozhodnutia, lebo nebola spôsobilá prívodiť zmenu právneho posúdenia veci.

19. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 30.05.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

21. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením, nesprávnym právnym posúdením, nevykonaním dôkazov a nepreskúmateľnosťou, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom

prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

22. Žalobca tvrdil, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

23. Žalobca ďalej tvrdil, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

24. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Tu odvolací súd uvádza, že nie je povinnosťou všeobecného súdu vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy. Je však jeho povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť dôvody, ktoré ho viedli k nevykonaniu dôkazu. Nevykonanie dôkazu je pochybením, iba ak sa zamietne dôkaz, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. V súdenom spore súd prvej inštancie jasne uviedol dôvody, ktoré ho viedli ku nevykonaniu toho ktorého dôkazu, pričom podľa názoru odvolacieho súdu tie ani neboli spôsobilé priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Potom súd prvej inštancie nezaťažil svoje rozhodnutie žalobcom vytýkanou skutkovou vadou.

25. Iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napádaného rozsudku však jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku jednoznačne rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

26. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

27. Možno teda napriek názoru odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu (predovšetkým/hlavne tých, ktoré sú uvedené v zhrnutí odvolania žalobcu), pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, jeho záväzným pokynom a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

28. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

29. Odvolací súd si nevie celkom dobre predstaviť situáciu, aby sa od zamestnávateľa spravodlivo požadovalo ďalšie zamestnávanie zamestnanca, ktorý na každú ponuku práce reaguje s výhradou, v tomto prípade týkajúcej sa výšky platu.

30. V súdenom spore pri použití výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce boli okrem základných hmotnoprávných podmienok výpovede (§ 61 a násl. Zák. práce) splnené aj ďalšie podmienky, a to: (i) písomné rozhodnutie o organizačnej zmene, v dôsledku ktorej zamestnávateľ v dohľadnom čase stratí možnosť naďalej zamestnanca zamestnávať, a tento sa stane pre neho nadbytočným, (ii) príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca a organizačnou zmenou, (iii) nemožnosť zamestnávateľa zamestnať daného zamestnanca inou prácou buď preto, lebo náhradnú prácu nemá alebo ju zamestnanec odmietol.

31. Právna úprava vyžaduje, aby zamestnávateľ ponukovú povinnosť splnil z časového hľadiska ešte predtým, než pristúpi k výpovedi. Musí byť pri tom prednesená ponuka tzv. vhodnej práce, ktorá spĺňa predovšetkým priestorové a vecné kritérium. Požiadavky priestorového kritéria splní zamestnávateľ vtedy, keď zamestnancovi ponúkne prácu v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Pri vecnom kritériu nie je zamestnávateľ pri výbere vhodného druhu práce limitovaný obsahom pracovnej zmluvy. Návodom pre posúdenie vhodnosti je ustanovenie § 55 ods. 5 Zákonníka práce, ktorý požaduje, aby práca zodpovedala zdravotnej spôsobilosti, schopnostiam a kvalifikácii zamestnanca. Uvedené bezpochyby zo strany žalovaného splnené bolo.

32. Z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplýva, aby rozhodnutie o organizačných zmenách bolo vykonané z dôvodu politickej motivácie po voľbách, a uvedené nemožno vyvodzovať bez ďalšieho ani z novinového článku, ktorý obsahoval iba hodnotiaci úsudok jeho autora.

33. Správne rozhodnutie vo veci samej, potom zodpovedá i správny výrok o trovách konania.

34. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).